

живѣемъ, е нечутъ характеръ. Когато ние се намираме въ най-критическо положение, то той и тогава си е такъвъ веселъ, както и когато се намираме въ най-добро положение. Студъ, дърво и камъкъ се пука, гладенъ отъ два или три деня, а той пѣе и все веселъ. Вечеръ, дордѣто ще лѣгнемъ, той пѣе; сутрина, щомъ си отвори очитѣ, пакъ пѣе. Колкото и да се намирашъ въ отчаянностъ, той ще те развесели и ще те накара да забравишъ всичкитѣ тѣги и страдания. Приятно е човѣку да живѣе съ подобни личности!...“

Приятното, за което говори Ботйовъ, не би било приятно въ сѣщия смисълъ, който му придава поета, ако дружбата, съжителството изкрай ромѣнската столица, не е създавало у двамата революционери по-високи емоции, по-възвишени чувства на единство, на идеализмъ.

Факта е на лице.

Христо Ботйовъ държи редовни сказки въ Братска любовъ не затова, че има нѣкаква материална облага; отъ тѣхъ или за тѣхъ той не получава нито петъ пари хонораръ; Ботйовъ живѣлъ просто на юнашка вересия, като се задоволявалъ въ три дни дваждъ да яде. Сказки казва той въ Братска любовъ не да насити стомахътъ си, но да отговори на една назрѣла общественна нужда. Чорбаджийското котило — Добродѣтелната дружина, трѣбвало да се разсипе; тя и безъ това водила полумрътвешки животъ, но нейниятъ фалшивъ престижъ трѣбвало да се порони. А това може да стане, като се влѣе повече животъ въ Братската любовъ. Това едно. И второ, което въ очитѣ на Левски и Ботйовъ било много по-важно, е — да се закотка емиграцията, та да се подготви „за работа“. — „Оние тикви искатъ да ни прѣчатъ, но ние ще имъ издигнемъ една стѣна, която ще си разбиятъ твърдитѣ глави“, сир. чрѣзъ неуморна дѣятелностъ, съ постоянна просвѣта на хжшоветѣ, които взели да пълнятъ хотелъ